

Давним-давно, в одному королівстві жив чоловік, який став причиною дивних та незрозумілих для багатьох людей подій.

На перший погляд Гордій, а саме так його звали, нічим не відрізнявся від своїх сусідів. Він, як і інші, володів невеличким шматочком землі біля старенької

оселі, одягався так як і інші прості жителі королівства, у яких не було розкішних карет, великих палаців і безліч челяді.

І все-таки Гордій був незвичайним жителем королівства. І не тому, що може був надто гордим, якщо його так назвали, чи задирав високо носа, щоб у натовпі виділитись, і щоб помітним був тільки його ніс. Просто Гордій володів даром чудового шевця. У його прекрасних черевиках ходили не тільки сусіди, але майже половина населення королівства. Ця деталь дуже важлива, бо королівство знаходилось у заболоченій місцевості, де постійно ідуть дощі, а то ще й зливи. Погодьтеся, що в такій місцевості без надійних черевиків не обійтись.

Ще розповідали, хто знав його ближче, що Гордій, нібито, володів неабияким даром чарівника, але це, мабуть, все-таки вигадки. Хоча, хто знає... Якщо подумати, то кожна людина в деякій мірі — трошки чарівник, бо без такого дару прожити на цьому світі було б дуже важко.

Вибачте, але я забув ще сказати, що Гордій мав і один невеличкий недолік. Це навіть неможна й назвати недоліком. Бо який, скажіть, це недолік, коли людина говорить правду? Саме так — Гордій завжди говорив правду, що б там не було. Але погодьтеся, що коли хоч одна подібна особа заведеться в якомусь королівстві, то спокою не буде вже нікому. Хоч здавалося б, ну що тут поганого, коли людина говорить правду? І все ж, більшості жителів королівства це чомусь не подобалось. Дивина та й годі. І що за штука така ота правда, що приносить майже всім якісь незручності?

А з Гордієм, нажаль, таких прикладів, коли його правда приносила багатьом, і навіть йому самому неприємності, траплялось безліч.

Ось декілька з них.

Не так давно Гордій змушений був навідатись до своєї сусідки Малущі, щоб позичити такої дрібнички, як солі. У Гордія закінчилась дома сіль, а без неї навіть простої кукурудзяної каші не зварити. Звичайно, можна

було б піти до крамниці за сіллю, але знову ж таки — отой дощ. Ну лєє з неба й лєє собі, не звертаючи уваги на те, які прикрощі повинні терпіти через це мешканці королівства.

Сусідка Малуша, як би делікатніше сказати, давно була не байдужою до Гордія. Він жив самотнім, мав золоті руки, володів гарним шматком земельки, цебто — женихом був хоч куди. Вона при зустрічі з Гордієм завжди намагалась дуже привітно посміхатись йому і взагалі, поводила себе дивно, з якимись вихлясами, демонструючи свою прихильність і натякаючи на якісь особливі стосунки.

Гордія така поведінка сусідки дивувала і навіть смішила. Тим паче, що красунею Малушу назвати не можна, а її нестерпний характер відомий був усім мешканцям королівства.

Ось і тепер, зайшовши до її хати з такого прозаїчного приводу як позичити солі, Гордій мусив з півгодини терпіти вихляси Малуші, яка, мабуть, вирішила, що цього разу він від неї так просто не вивернеться. Терпів Гордій, терпів і, звичайно, не стримався й розказав Малуші всю свою правду. А саме — що вона і погана, і товста, до того ж має жахливий характер. Що ноги в неї криві, а руки загребуці мов лопати. Що в хаті у неї брудно, їжу готує вона таку, що й собака не з'їсть і таке інше, таке інше...

Ну й скажіть тепер, що доброго чи розумного він вчинив?

По-перше, залишився без солі, тому довелося таки плентатися по грязюці до крамниці. По-друге — довів своєю правдою нещасну Малушу до повного душевного розладу, і сусіди мусили викликати карету швидкої допомоги.

Або ще один випадок, цього разу вже кумедний.

Поїхав якось Гордій до млина змолоти трошки муки перед святами. Ну, поїхав і поїхав, звичайна справа. До млина всі час від часу навідуються, бо як можна прожити без свіжої мучиці, тим паче на свято. Із

неба, як завжди в їхньому королівстві, лив дощ, погода була нестерпною, і мабуть тому настрої у Гордія також був кепським.

Млин у королівстві працював без зупинки, і добре, що працював, бо це означало, що мешканці королівства хоч їли свіжий хліб, коли вже були отак несправедливо обділені погодою. Мельник також мусив працювати без зупину, разом зі своїм млином. Крутились, гуркочучи, камені жорен млина і так само вертівся мельник, підсипаючи зерно у великий лоток. Камені гуркотіли, перетираючи зерно, і мельник постійно бубонів собі під ніс невідомо яку мелодію. Треба нагадати, що робота мельника у королівстві вважалась дуже почесною, тим паче, що послугами млина користувався і сам король. Перед млином завжди стояла черга возів зі збіжжям, і кожен господар заносив мельникові гостинця, з надією, що той обслужить його швидше. З цієї причини мельник завжди був напідпитку, бо уникнути цього не мав жодної можливості. Він рухався невпевненими кроками поміж білих, запорошених мукою мішків, також запорошений мукою, тому схожий на мішок — повненький, кругленький, прикритий білим від муки брилем, з-під якого їжачком стирчали великі вуса і ще більша люлька, яка постійно диміла.

Коли прийшла черга Гордія молоти зерно, то мельник уже ледь тримався на ногах. Тому й не дивно, що Гордій прийняв його за мішок і, піднявши, жбурнув нещасного мельника у лоток.

Спочатку механізм млина якось дивно заскреготів, потім загарчав і, нарешті, стихнув. І тільки після цього пролунав десь із середини механізму страшенний крик мельника. Він вискочив з лотка мов ошпарений, але вже тверезий і напрочуд енергійний. Вискочивши, хотів накинутись на свого кривдника, але, впізнавши Гордія, так і зупинився з піднятими кулаками. Всі присутні не стрималися від сміху, побачивши вперше мельника не припорошеного мукою, без бриля і без люльки.

Якби на місці Гордія знаходився хтось інший, то

отримав би від мельника добрячих тумаків. Але на Гордія він не міг підняти руку, хоча б тому, що не так давно замовляв йому черевики, і тепер ходив у них, не знімаючи, бо дуже були зручними і гарними.

Заспокоївшись, мельник пошарив у лотку, дістав звіттіля бриля і люльку, яка на диво ще продовжувала диміти, і, нарешті, заговорив:

— Добридень, Гордію! Як здоров'ячко, як тобі сьогоднішня погода?.. — від хвилювання недоречно запитав він, бо погода тут завжди однакова.

Гордій все ще був не в гуморі, тому зібрався сказати мельнику всю правду про нього, наприклад — що він і лінивий, і грубіян, і що неохайний, хоч має справу з мукою, цебто з продуктом харчування, і ноги у нього криві та короткі, і люлька його противно димить, і, взагалі — він постійно п'яний, і таке інше!..

Але мельник, не бажаючи слухати про себе оту Гордієву правду, і щоб присутні того не слухали, швиденько надів бриля, засунув до рота люльку й зі спритністю молодого парубка прийнявся за Гордієві міхи, висипаючи зерно у лоток. Млин знову загуркотів жорнами, знову здійнялась у повітря біла хмара муки.

Гордій з подивом спостерігав за вправними діями мельника, ніби жалкуючи, що не вдалося виказати йому свою правду, а присутні продовжували сміятись наперекір негоді.

Ще одна пригода з Гордієм трапилась якраз під Новий Рік.

Погода в їхньому королівстві і в цю пору була нестерпною. З неба падала якась суміш снігу з дощем, тому виходити з домівки ніхто не наважувався. І все ж, довелося багатьом таки вибратись на вулицю. Причиною цьому виявився Гордіїв віслюк. Цю скотинку Гордій давно придбав на свою біду, бо мороки з віслюком у нього було достатньо. Вперта, неслухняна тварина ніби навмисне сердила хазяїна з будь якого приводу. Якщо відверто, то віслюк характером дуже походив на Гордія, і це не дивно. Всім відомо, що тварини мають таку

особливість — з роками робитись схожими на своїх хазяїв. Гордій також міг похвалитись і впертістю, і не легким, м'яко скажемо, характером. Тому, ще не відомо було, хто з них більше на кого схожий. Таке враження, що якби віслюк говорив, то міг би і про хазяїна розказати свою правду. Але, на щастя, ця тварина не вміла говорити, зате противно, пронизливо кричати віслюк навчився добре.

Справа в тому, що Гордію забаглося на свято Нового Року прикрасити свою домівку ялинкою. Бажання абсолютно невинне і зрозуміле. Бо що, скажіть, за новорічне свято без ялинки? Не дивлячись на жахливу погоду, Гордій взяв сокиру, схопив за повідок віслюка і направився до лісу. Віслюк не мав найменшого бажання покидати теплий, сухий хлів і десь плентатися по грязюці перемішаній з мокрим холодним снігом, бо його дивакуватуму хазяїну, бачте, забагнулося ялинки. Сам віслюк якось міг би обійтись без того колючого деревця, а його хазяїн чомусь не може.

У домівках уже запалювали яскраві святкові вогні, лунала весела музика. Все це ще більше добавляло віслюкові негативних думок на адресу свого непосидючого хазяїна. Зрештою, дібравшись до лісу, Гордій зрубав невелику ялинку, прив'язав її до повідка й прикрикнув на віслюка, щоб тягнув дерево додому. Махнувши нервово хвостом, віслюк змушений був підкоритись, бо така вже його доля нещаслива. Звичайно, він з більшим задоволенням передав би повідок хазяїну, нехай сам тягне ту ялинку, якщо не може без неї обійтись. Бач, іде собі, зховавши руки в теплі кишені, а голову прикрив таким же теплим капюшоном. А я мушу мокнути й мерзнути невідомо задля чого.

З такими невеселими думками тягнув віслюк ялинку, поглядаючи з-під лоба на хазяїна. Настрій у віслюка був зараз настільки препоганий, що впору було й закричати від обурення. І він закричав. Закричав після того як, спіткнувшись, впав у канаву, а ялинка своїми колючками накрила його зверху. Відчайдушний, пронизливий крик віслюка переполохав всю вулицю. Стривожені криком жителі королівства вискочили з домівок хто в чому зодягнений. Побачивши, як віслюк вилазить з канави і репетує наче його ріжуть, а на нього у відповідь так само кричить його хазяїн — Гордій, всі сплюнули з пересердя і повернулись у домівки за святкові столи. А віслюк все кричав, наче хотів викричати всю свою злість і на хазяїна, і на сусідів, яким чомусь бай-

дуже до його проблем.

Але, як уже сказано — кричав він не один. У Гордія також накопичилось багато чого до неслухняної тварини. І хоч година була пізня і треба поспішати за святковий новорічний стіл, все ж Гордій зараз викрикував всю свою правду про віслюка, що він і лінивий, і незграба, і вуха в нього довгі, препогані, і що він брудний як сусідська свиня, і ще багато чого образливого.

Накричавшись, обоє, нарешті, заспокоїлись. Гордій навіть допоміг віслюкові вибратись з канави і дотягнути додому ялинку. У хліві він підсипав у ясла свіжого вівса, а сам пішов до хати наряджати ялинку і, звичайно, святкувати Новий Рік.

Здавалося б, що всі ці пригоди виглядали так собі — нічого особливого, але ж не зо всяким у житті подібне трапляється! Тим паче, що пригоду, яка трапилась з Гордієм не так давно звичайнісінькою не назвеш.

Десь з місяць назад довелось Гордію навідатись до свого далекого родича — діда Опанаса, бо прийшла звістка, що дід ніби зовсім заслаб. Гордій так давно не бачився з дідом, що вже й забув як він виглядав. Осідлавши віслюка та прихопивши з собою нехитрі гостинці, Гордій рушив у дорогу. Якби він знав, що його очікує попереду, тоді б і з місця не зрушив. Хоч спочатку нічого особливого чи підозрілого Гордій не відчував. Уже позаду залишилось їхнє селище, промайнув невеличкий гайок, перебрели вони через неглибоку річечку і вибрались на поле.

Віслюк поводив себе пристойно, ішов польовою стежечкою, понуривши голову і думаючи про щось своє. Гордій навіть задрімав від ритмічного погойдування, сидячи на віслюку. Не зважаючи на дощ, який ніколи в їхньому королівстві не зупинявся, навколо цвірінькали жайворонки, кружляли чорнохвості ластівки, а стежечку час від часу перебігали чи сіренький зайчик, чи маленький ховрашок, шукаючи у полі поживи. Справжня ідилія, знову ж таки, якщо не звертати уваги на дощ.

Залишилось їм проїхати не так уже й багато. По-переду ще був доволі великий ліс, там, заховавшись від дощу під дерева, можна буде перепочити трохи, а за лісом з'явиться уже поселення, де мешкає дід Опанас.

Аж раптом віслюк наче збожеволів, ставши на диби і ледь не скинувши з себе хазяїна. Він не тільки став на диби, але й за віслюковою звичкою несамовито закричав, ніби побачивши якогось прибульця з неба.

Прибульця, насправді, він не побачив, але здоровенний вовчисько, який перегородив їм стежку, був набагато страшнішим за будь-якого прибульця. Вовк, вирячивши злі очиці та роззявивши зубасту пащеку, зло хрипів, ніби попереджаючи, що нічого доброго ні віслюка, ні його вершника не очікує.

Гордій, оторопівши на хвилюк від побаченого, що-сили смикнув за поводок, даючи сигнал віслюку тікати звідсіля негайно. Але неслухняна тваринка продовжувала стояти наче вкопана та ще гучніше верещати.

Ну що тут робити?!

Гордій, не випускаючи вузлика з гостинцями, зіскочив з віслюка й дременув у поле, щоб десь заховатись. Але де у полі можна заховатись? Гордій біг щодуху, відчуваючи за спиною хрипле дихання звіра. Та раптом звір почав його випереджати, і Гордій побачив, що це його віслюк. Виходить, що сам він рятуватися може, а рятувати хазяїна не хотів! Гордій вирішив, що коли виживе то продасть нахабного віслюка і позбудеться на завжди подібних неприємностей.

Не відстаючи від віслюка, Гордій прибавив ходу, щоб першому не потрапити на обід лютому звіру. Буде дуже образливо, якщо віслюк врятується, а він загине отут в полі. Але, перед тим як загинути, Гордій не міг собі відмовити в задоволенні виказати вовчиську всю правду про нього. З переляку чи від злості Гордій почав викрикувати на адресу переслідувача все, що накопало на душі:

— Ти, вовчиську, звірина злюща, противна, шерсть на тобі обскубана, а хвіст у тебе стирчить наче зноше-

ний віник у поганої хазяйки. Зуби твої поламані та гнилі і, взагалі, ти скоро будеш беззубим, старим, нікчемним, нікому не потрібним. І щоб я застряг у твоєму поганому горлі, щоб ти мною подавився, і таке інше, і таке інше!..

Втративши зовсім сили і від бігу, і від свого крику, Гордій, нарешті, зупинився. Він готовий був уже до найстрашнішого. Впавши на коліна, він все ж набрався мужності озирнутись назад та поглянути перед смертю у вічі своєму вбивцеві.

І яким же було його здивування, коли він побачив за спиною не великого вовчиська, а переляканого сірого зайця. Схоже, що заєць також втікав, не відомо навіть від кого, але натура в нього така вже — коли усі втікають, то й він за компанію. А вовка тут і близько не було. Може він передумав їх переслідувати чи сам злякався несамовитого крику Гордієвого віслюка.

Крикнувши з пересердя на нещасного зайця, Гордій справді злякав його, від чого заєць дременув десь у бур'яни, а він побрів полем шукати віслюка.

Вони таки провідали діда, який, як виявилось, не хворів, а навпаки, виглядав доволі бадьорим.

Про цю пригоду Гордій не любив чомусь розповідати, тим паче, що свідків там не було, окрім, звичайно, віслюка. Але той, на щастя, говорити ще не навчився.

Траплялися в житті Гордія різні пригоди та все ж одна запам'яталась найбільше.

А трапилось таке.

Їхній король частенько влаштовував у своєму замку торжества з будь якого приводу, а то і взагалі без всякої причини. Об'яснити отакі забаганки короля не важко. Він, мабуть, в такий спосіб бажав скрасити життя в королівстві через оту непогоду і вічні болота. На подібні гулянки, якщо можна так сказати, запрошувались королі з сусідніх королівств із дружинами, дочками та всією прислугою. Приїздили сусідські королі з задоволенням, бо кому, скажіть, не сподобається повеселитись за рахунок сусіда, тим паче, що він сам запрошує. Одна

тільки незручність дошкуляла гостям — вони вкрай не любили трястися в каретах отими болотами та ще й мокнути під постійними дощами. У їхніх королівствах з погодою чомусь було все гаразд, а тут жах що робилось.

Зрештою, король почав задумуватись, що б таке вдіяти, щоб, нарешті, відступила від його королівства негода зі своїми дощами та зливами. Думав він день і ніч, але даремно. Нічого розумного в голову не приходило. Довелось королю зібрати всіх королівських радників, бо навіщо вони даремно їдять королівський хліб!

Радники, треба визнати, зібрались на цей форум без особливого бажання. Вони чудово розуміли, що якось подіяти на погоду не вдасться, а ось втратити тепленьке місце біля короля не хотілося б. Але що тут поробиш, така вже робота у них.

Розташувалися радники в зручних кріслах навколо короля і почали кожен морщити лоба, шукаючи якогось вирішення цієї складної проблеми. Морщать вони лоби, а толку ніякого. Що робити?

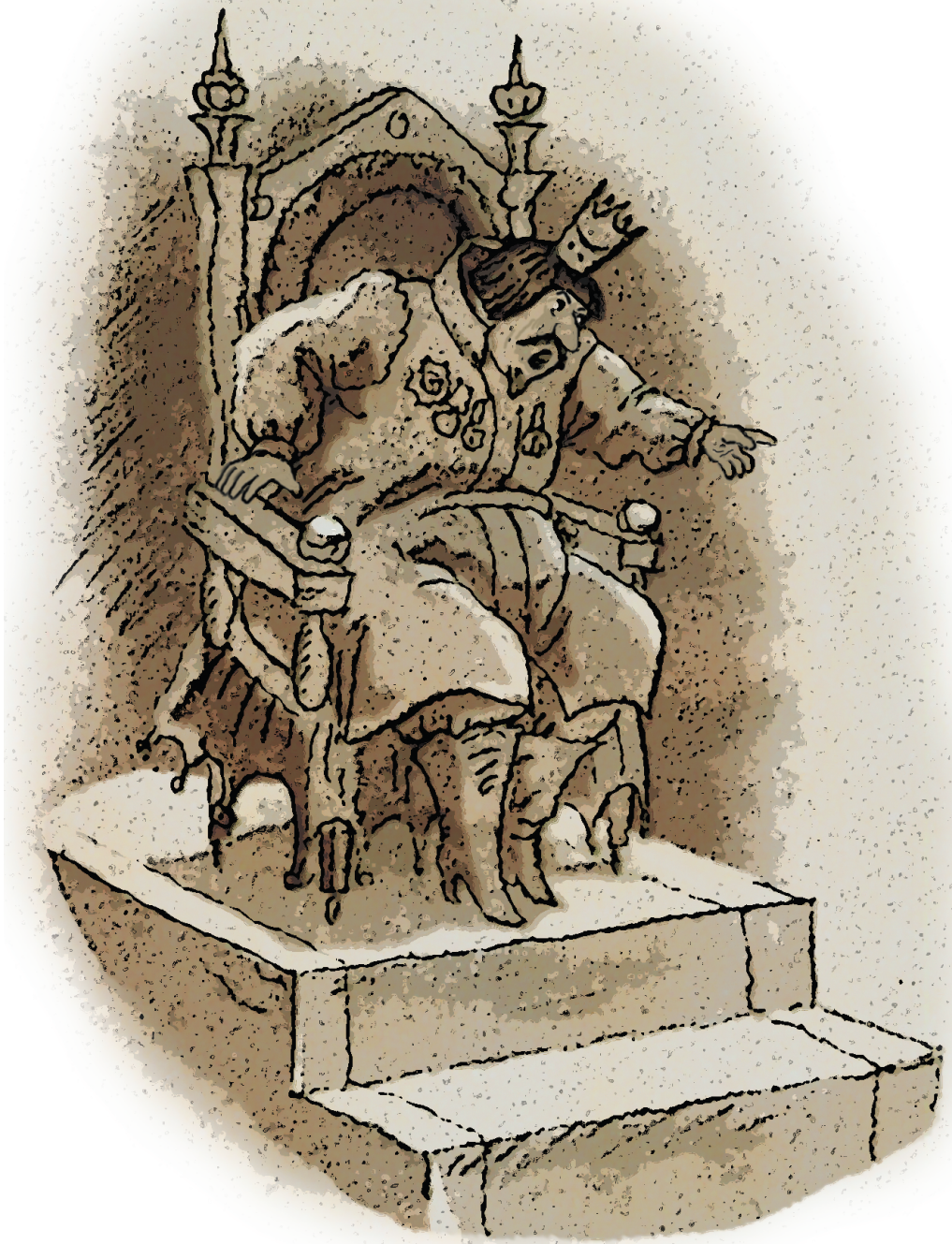
Вирішили радники помінятись поміж себе кріслами, сподіваючись, що на новому місці прийдуть у голову нові думки. Помінялись, подумали, а результату нема. Вирішили ще раз помінятись, потім ще раз і ще — та все даремно.

Набридло королю глядіти на їхні танці. Він суворо нахмурих густі королівські брови, grimнув по столу великим королівським кулаком і показав пальцем на радника з довгою сивою бородою:

— Говори, бороданю, що нам робити з нашою погодою!

Бородатий радник підвівся, розгублено озирнувся на своїх товаришів наче школяр, який сподівається на підказку, потім знову поморщив лоба, рази три кашлянув, прочищаючи горло, подув для чогось собі на долоні, почухав потилицю і, нарешті, заговорив:

— Мені здається, Ваше Величносте, що було б добре коли б ми всі зібралися на балконі Вашого чудового замку і разом що є сили подули на небо. Тоді хмари

розійдуться, небо стане чистим наче маніжка сорочки Вашої Величності, і ми позбудемось поганої погоди на-завжди.

Бородань чинно вклонився, погладив розкішну бороду і сів на місце.

— Кажеш, бороданю, подути.., — король насмішкувато поглянув на радника. — Вчора, знаєте, муха сіла мені на руку. Я дув на неї, нахабу, дув, а їй хоч би що.

Король поглянув на свою руку де вчора сиділа муха. Він мереживною хустиночкою доторкнувся до того місця, потім поправив масивного персня на руці і роздратовано звернувся знову до бороданя:

— Дути на небо будеш ти, бороданю, і якщо там залишиться хоча б одна хмаринка, я накажу відрізати твою бороду і ти з'їш її за обідом!

Така перспектива зовсім засмутила бородатого радника. Він знітився, прикривши улюблену бороду руками.

Король обвів поглядом принішклих радників наче суворий вчитель своїх нікчемних учнів. Королівське око зупинилось на раднику, в якого не було бороди, зате він мав довге волосся, зібране на потилиці в косичку. Можливо, та косичка дратувала короля, тому він звернувся саме до цього радника.

Радник з косичкою так розхвилювався, що й забув, чого від нього вимагають. Він також оглянувся на сусідів, які сиділи, понуривши голови, і почав верзти якусь нісенітницю про надто дороге збіжжя цього року. Не відомо до чого б він договорився, але король грубо перервав його теревені, нагадавши про що сьогодні мова. Радник ще більше занервував, його косичка затремтіла наче козячий хвіст. Він глянув у вікно, де як завжди лилося з неба наче із порваного решета і, нарешті, вимовив:

— Я би порадив накрити наше.., вибачте, Ваше чудове королівство, Ваше Величносте, водонепроникним рядном. Тоді всі проблеми будуть вирішені. Коли потрібен дощ — приберемо рядно, а набридне — накриємо

знову.

Він, також низько поклонившись, присів у самісінський куточок крісла, очікуючи суворого вироку короля. І король не забарився з вироком. Скрививши презирливо королівські губи, він наказав:

— Від нині ти сам будеш ходити в рядні, а твою противну косичку відріжемо і викинемо геть! Бачте, що він верзе?! Накрити моє чудове королівство якимось рядном. Та мене сусіди засміють, наді мною весь світ буде насміхатись!

Справедливому обуренню короля не було меж. І його можна зрозуміти. Радники, які обходяться йому не дешево, позбулися зовсім розуму. Ще більше нахмуривши королівські брови, король зупинив погляд на радникові, який ледь поміщався у кріслі, маючи надто великого живота.

— А ти, пузаню, чого мовчиш наче води в рота набрав?!

Пузань, вирячивши маленькі мов гвіздочки очі, кліпнув ними декілька раз, плямкнув голосно жирними губами, наче проковтнув великого вареника, потім відкрив рота — і так застиг. Мабуть, він подумав, що король все таки помилився, сказавши про воду. Він таку рідину не вживає, бо більше прихильний до доброго вина чи, скажімо, до гарного коньяку. Але, оскільки справа зараз ішла про інше, то пузань напружено, до болі в мізках обдумував, що б таке сказати. Як він зараз ненавидів оту негоду, через яку мусив отак страждати, замість того, щоб сидіти за розкішним столом, смакуючи чимось не менш розкішним.

Король добре знав зажерливу натуру пузатого радника, тому терпеливо і навіть з цікавістю чекав, до чого той додумається.

Нарешті, пузань закрив рота, щоб знову розкрити його зі словами:

— Було б чудово, Ваше Величносте, виготовити нам величезного обіднього стола і закрити ним все наше королівство. Тоді було б дуже зручно нам сидіти під тим

столом, не звертаючи увагу на дощі...

Пузань запнувся, побачивши як червоніє від люті королівське обличчя, і почувши як хіхікають поруч інші радники.

— Виходить, пузаню, ти маєш намір мене — вашого короля запхнути під стіл наче якогось п'яничку?! — король весь кипів від люті, пронизуючи нещасного пузаня злющим поглядом. — Від нині під столом будеш сидіти ти, ненажеро! І тільки спробуй мені хоч на мить звідтіля вилізти! Залазь зараз же під стіл, і негайно! — рявкнув король, показуючи пальцем в сторону стола, накритого різними їствами, бо зазвичай після подібного зібрання вони мали звичку тут-таки гарно пообідати.

Нещасний пузатий радник, голосно кречучи, опустився на коліна і слухняно поповз під стіл. Треба думати, що йому випала ще не найгірша кара, бо під столом можна непогано влаштуватись, тим паче, що поруч завжди є якась їжа.

Як би не було, але нарада продовжувалась.

Наступні радники також лепетали різну нісенітницю, тому під кінець зборів король геть стомився. Він зібрався, було, прогнати всю цю нікудишню братію, але помітив, що залишився ще один, який сидів у куточку на лавці. Цьому раднику, чи хто він такий, мабуть також набридло слухати оті дурниці, і він вирішив підкріпитись трошки, розіклавши на лавочці скромні пожитки, а саме — дві цибулини і окраєць хлібини.

Дивна поведінка цього радника вкрай здивувала короля. Такої їжі як оця, що на лавочці король ніколи не вживав. Поруч знаходився стіл, що ломився від чудових заморських їств, а тут — якісь цибулини.

— А ти що скажеш, і як тебе звати, бо я щось тебе не пригадую? — звернувся король до дивного радника.

Той, відклавши в сторону цибулину, яку тільки-но зібрався відкусити, поправив на собі простеньку одяжину, потім взяв вузлика, що лежав під лавкою і, на решті, глянув на короля якимись насмішкуватими, з хитринкою очима.

Короля ще більше здивувала поведінка цього радника. Зазвичай радники не сміють і поглянути йому в вічі, а цей нахаба он дивиться і ніби знущається над королем.

Ображений король, підвищивши королівський голос та нахмуривши кошлаті королівські брови, знову звернувся до дивного радника:

— Я довго буду чекати на відповідь!

— Вибачте, Ваше Величносте, — заговорив, на-решті, радник. — Мене звать Гордієм, якщо Ваша Величність дозволить.

— Який це ще Гордій? — здивовано запитав король.

Його почала дратувати незалежна і, як йому здалося, навіть зневажлива поведінка цього типа. Король уже зрозумів, що це не радник, тому суворо глянув на двері, де мали б бути охоронці. Як вони посміли впустити у королівський палац стороннього?..

— Ви, мабуть, забули, Ваше Величносте, що замовляли у мене черевики для Ваших королівських ніжок, — продовжував Гордій, розв'язуючи вузлика.

І тут король побачив чудові черевики. Таких черевиків у нього ще ніколи не було. Вони навіть трошки сяяли, що вже зовсім робило їх унікальними. Таких черевиків не було в жодного із сусідських королів.

Радники, розкривши від здивування роти, також дивилися на черевики заздрісними очима. Навіть пузань висунув голову з-під столу, щоб глянути на те диво.

Тим часом Гордій, підійшовши до короля без всяких там церемоній, запропонував поміряти обновку, щоб, бува, десь не мулило. Король підняв свою довгу королівську одягу і Гордій сам зняв з королівських ніжок старі черевики та одягнув новенькі. Король покрутився перед дзеркалом і так, і сяк, а потім навіть спробував підтанцювати.

Зрештою, він заспокоївся і звернувся до Гордія:

— Скажи, Гордію, ти не хотів би поступити до мене на службу радником?

— Ні, Ваше Величносте, — відповів Гордій, не роздумуючи.

Така відповідь спантеличила короля. Йому ще ніхто ніколи ні в чому не відмовляв.

— Але чому?! — запитав уже розгублено король.

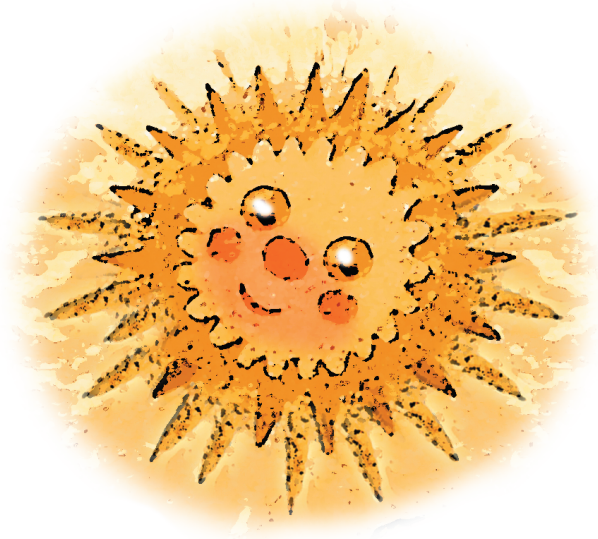
Звичайно, якби король знав про пагубну Гордієву звичку — говорити правду, то отак необачно не задавав би подібного запитання. Але вже зроблено, те, що зроблено.

Гордій, поклонившись чинно, бо все ж перед ним — король, тут таки розказав королю все, що про нього думав. А саме — що він жорстокий, нікчемний, до того ж великий нахаба і грубіян. Що королівство його в занепаді, бо тут і погані дороги, і порушені мости, і старі, дано не ремонтвані будівлі. Далі Гордій нагадав королеві про нестерпну погоду в його королівстві і про нікчемних його радників. Що вони в нього зажерливі, якісь безголові і що користі від них ніякої. До того ж обкрадають його казну як тільки вміють. Не забув Гордій нагадати «добрим словом» і про сусідніх королів. Вони, бач, приїздять сюди, щоб тільки наїстися і напитися та нагодувати тут свою челядь, а в скрутну хвилину відвернуться від нього ніби ніколи і не бачили, і не чули.

Гордій багато ще наговорив королеві такого, про що той і не здогадувався. І коли мова йшла про самого короля, то він стиснувши кулаки, хотів накинутись на нахабного шевця й прогнати його геть зі свого королівства. А почувши про радників, навіть розвеселився. Ну, а коли річ зайшла про сусідніх королів, то король не втримався і відверто зареготав. Його з задоволенням підтримали радники, влаштувавши гучний регіт.

Але найгучніше у королівському дворі звучав зараз чи то регіт, чи крик Гордієвого віслюка, який чекав там на свого хазяїна. Чого він так веселився — невідомо, але що з нього, віслюка візьмеш.

Раптом регіт стих, бо всі помітили, що в королівських палатах якось посвітлішало. Вони вибігли на королівський балкон і — о диво! Небо над королівством

прочистилось від хмар, сяючи небаченою ніколи голубизною.

Із-за останньої хмаринки, яка також мала розтанути, виглянуло яскраве СОНЦЕ.

Київ-2014